

Nieuwsbrief mei/juni 2015

Beste Donateur,

Graag informeren wij u in deze nieuwsbrief over wat wij als Pauluskerk Vluchtelingenwerk nu precies doen en hoe het gaat met hen voor wie wij ons inzetten: mensen zonder verblijfspapieren.

De aanpak van de Pauluskerk: Bed, Bad, Brood en Begeleiding

Het is onze missie om op te komen voor mensen die geen helper hebben. Wij werken in de geest van de uitspraken van Jezus: "Ik had honger en jullie gaven mij te eten. Ik had dorst en jullie gaven mij te drinken. Ik was een vreemdeling en jullie namen mij op."

In de Pauluskerk vangen wij daarom vluchtelingen zonder verblijfspapieren op: mensen die nog in procedure zitten en mensen die uitgeprocedeerd zijn

Tegelijkertijd vinden wij dat het de taak van onze overheid is om deze groep vluchtelingen op te vangen, want het is immers de overheid die er niet in slaagt om de uitgeprocedeerden via een goede procedure te laten vertrekken. Om deze reden is de Pauluskerk al in 2011 met steun van het Oranjefonds gestart met een campagne waarin we pleiten voor Bed, Bad en Brood. Pas in januari 2015, na uitspraken van de voorzieningenrechter, heeft de politiek deze term landelijk overgenomen. Sinds kort wordt deze bed-bad-brood-regeling, en dan vooral de aanpak van de Pauluskerk, te pas en te onpas gebruikt in het politieke machtsspel om een kabinetscrisis af te wenden. Wat hierbij niet benoemd wordt is de vierde B van ons werk: Begeleiding.

Wat doet de Pauluskerk nu feitelijk anders?

Samen met de NAS (Nico Adriaans Stichting) en in samenwerking met de gemeente voorzien wij mensen zonder verblijfspapieren allereerst van de basisvoorziening Bed, Bad en Brood. De twee slaapverdiepingen in de Pauluskerk zijn volledig bezet met 21 mensen. Ook op enkele andere plekken in Rotterdam vangen we deze - ongeveer 70 - mensen op. Naast BBB is er bij ons de B van Begeleiding. Dat betekent concreet dat wij in gesprek gaan met de mensen zonder verblijfspapieren. Wij geven hen het respect dat ieder mens verdient. Wat wij in die gesprekken vrijwel altijd eerst moeten doen, is puin ruimen. De ellende die is aangericht door de Vreemdelingenwet uit 2001, waardoor afgewezen vluchtelingen zonder verblijfspapieren op straat kwamen te staan, moet eerst worden opgeruimd. Als de tijd daar is gaan gesprekken ook over zingeving en over een realistisch toekomstperspectief. Onze intentie daarbij is om mensen te helpen weer een perspectief en realistisch doel in hun leven te laten vinden. Soms betekent dit dat alles op alles gezet wordt om alsnog in Nederland een toekomst op te bouwen. Een andere keer blijkt dat doel te zijn terug te keren naar het land van herkomst. In alle gevallen is de keuze uiteindelijk de verantwoordelijkheid van de persoon zelf.

Wat verwachten wij van de Nederlandse overheid?

Het allerbelangrijkst is om vreemdelingen te behandelen zoals wijzelf ook behandeld zouden willen worden. De overheid dient daarbij te zorgen voor snelle en eerlijke procedures, zonder dat dit ten koste gaat van zorgvuldigheid.

Mensen die ons land moeten verlaten, moeten ruimschoots de tijd krijgen om daarover een besluit te nemen, zodat zij uit eigen beweging vertrekken. Ook moet de regelgeving rond de buiten-schuld-verklaring worden versoepeld. De ervaring leert immers dat veel mensen echt niet terug kunnen keren, vaak omdat het land van herkomst niet meewerkt. Veel te veel vluchtelingen komen niet voor de buiten-schuld-verklaring in aanmerking, bijvoorbeeld omdat zij niet kunnen voldoen aan de

specifieke eisen van identiteitspapieren.

Tenslotte dient de overheid te beseffen dat buitenlands beleid en vreemdelingenbeleid met elkaar verband houden. De huidige focus van het buitenlands beleid op economische kansen voor Nederland klinkt mooi. Maar aan kansarme landen wordt tegenwoordig veel te weinig aandacht besteed. Terwijl veel vluchtelingen juist uit die landen komen en terugkeer naar die landen vaak heel moeilijk is. Diplomatie en een ander buitenlands beleid kan daarvoor oplossingen bieden.

Uit de praktijk

De afgelopen maanden werden gedomineerd door media aandacht voor de Pauluskerk. Vele journalisten wisten de weg naar de Pauluskerk te vinden. Soms kwam bij mij de gedachte op: moet dat nu allemaal? Laat me 'gewoon' m'n werk doen; het beste zoeken voor onze mensen en zien wat de Pauluskerk voor hen kan betekenen.

Toch heeft het mij ook weer een andere kijk op de zaak gegeven. Op een dag kwam een journaliste, de zoveelste dacht ik zuchtend, bij ons en vroeg om een gesprek. Zij wilde een van onze bezoekers interviewen, die ongedocumenteerd was. Ik vroeg onze bezoekers of een van hen met haar wilde spreken. Gelukkig was er iemand bereid om dit te doen. Voor onze bezoekers, en dan met name de ongedocumenteerde, is zoiets best moeilijk. Ze hebben vragen als: "Wil ik wel in de openbaarheid? Is dat goed voor mijn procedure? Doet het mij geen kwaad?" Na het gesprek kwam de journaliste nog even bij mij. Ik schrok van haar: helemaal wit, stil en ze leek van streek. Ik vroeg: "Gaat het wel?" Wat bleek: ze had aan een van onze mensen gevraagd: "Hoe zie jij je toekomst?" Het antwoord was: "Ik heb geen toekomst, het is één zwart gat." Daarvan was ze erg van streek. "Niet voor te stellen," zei ze tegen mij, "dat je geen toekomst meer hebt. Hoe houd je dat vol?" "En toch is dat de realiteit," zei ik tegen haar. Stil en nadenkend ging ze weg.

Alleen al hierom is het waardevol en belangrijk om diverse mensen, waaronder journalisten, de mogelijkheid te geven een kijkje 'achter de schermen' te nemen. Steevast krijg ik na de interviews de opmerking: 'Ik wist niet dat de situatie zo uitzichtloos is, zo moeilijk, zo emotioneel,' en ga zo maar door.

Deze journaliste gaat terug naar haar werk, haar plaats in de samenleving, haar omgeving met een heel andere kijk op de situatie van onze mensen. En ik hoop dan dat zij deze ervaring deelt met anderen. Dat geldt voor iedereen die met onze mensen praat.

Dan heeft al deze aandacht iets goeds gebracht voor onze mensen, in die zin, dat mensen de realiteit onder ogen zien waarin onze bezoekers leven. En ook dat wij als Pauluskerk met liefde en bezieling daar iets aan proberen te doen in een voor onze bezoekers veilige omgeving, al is dat soms een druppel op een gloeiende plaat.

Met vriendelijke groet,
Sjany Middelkoop
Pauluskerk Vluchtelingenwerk